

IN MEMORIAM

REVERBERAȚII

Noiembrie... Suntem în preajma sărbătorii Sfântului Andrei, patronul spiritual al Colegiului Național Pedagogic „Carol I”, suntem la ceas aniversar, la momentul când, chiar fără să vrem, ecourile timpului reverberează în sufletele noastre.

Întoarcem cu nostalgie încă o filă din cartea de aur a acestei școli, carte ce numără 141 de pagini, adică vârsta impunătoarei clădiri care a marcat definitiv destinele spirituale ale celor care i-au trecut pragul ca elevi, nu fără să ne gândim cu strângere de inimă la viitorul învățământului pedagogic.

Fiecare pagină închide în sine câte un episod al unui drum sinuos de urcușuri, împliniri, stagnări, compromisuri, revolte, acceptări sau dezamăgiri, dar mai ales de speranțe.

În fiecare filă ne vorbesc dascăli care și-au onorat profesia și care au slujit cu trudă, cu credință, cu migală și pasiune învățământul românesc, dascăli spre care se întorc constant și cu venerație gândurile celor pe care i-au

format, cărora le-au deschis universul cunoașterii și porțile afirmării.

Înființată de către un monarh luminat și destinată emancipării prin accesul la cultură și educație a copiilor proveniți din toate categoriile sociale, Școala Normală din Câmpulung a devenit repede un punct de referință, o emblemă a învățământului pedagogic românesc.

Mințile și inimile tinere, dornice de cunoaștere au fost modelate cu pricepere și dăruire de profesori care și-au lăsat o parte din sufletul lor aici, insuflându-le elevilor convingerea că meseria de dascăl este cea mai nobilă meserie din lume.

Istoria și-a urmat cursul ei firesc și greutatea începutului li s-au adăugat vitregiile războaielor, dar trupul viu al școlii, deși rănit, a supraviețuit. Numele celor care și-au dat viața, elevi și profesori, pentru libertatea țării se adaugă miilor de eroi care își dorm somnul de veci în pământul strămoșesc sau în pământ străin.

Școală și-a continuat, în ciuda acestor greutăți, menirea de a forma dascăli bine pregătiți, iar numele ei a devenit renume.

Nici măcar comunismul, cu toate tragicele schimbări pe care le-a adus nu a schimbat statutul acestei școli unde pătrundeau doar cei cu vocație, doar cei pregătiți să inițieze în tainele scrisului și ale cititului.

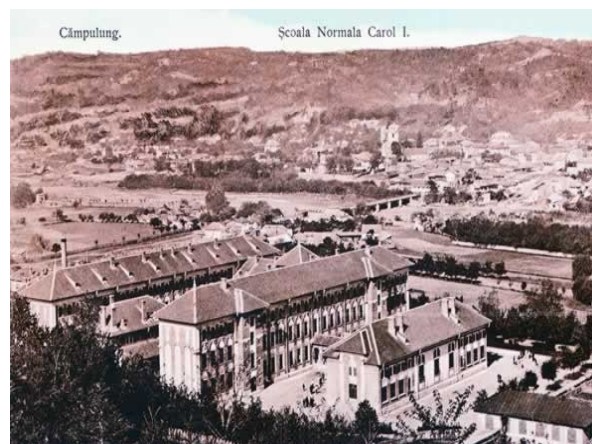
Reforma învățământului, începută după 1989, nu a ocolit nici profilul pedagogic care a resimțit din plin schimbarea. Mai întâi durata studiilor s-a redus la 4 ani, apoi s-a renunțat la materii fundamentale, iar acum... se renunță chiar la profilul pentru care a fost înființată școala.

Așadar, astăzi când aniversăm 141 de ani de existență a primei școli de

învățători din Muscel nu putem decât să ne exprimăm profundul regret față de desființarea profilului pedagogic.

Astăzi, s-a curmat un destin ...

Prof. Herișanu Alexandrina

ÎN TRE TRADIȚIE ȘI MODERNITATE

Încep prin a spune că dacă nu exista, această școală trebuia inventată. Ea trebuie să satisfacă în egală măsură nevoia de educație și instrucție, dar și orgoliile câmpulungenilor.

Colegiul Național Pedagogic "Carol I" își propune ca finalitate un absolvent educat și instruit, capabil de

inserție profesională și socială rapidă, un absolvent cu o mare putere de adaptare și flexibilitate la schimbările impuse de o societate dinamică, păstrarea identității și a individualității școlii prin promovarea tradiției și menținerea rezultatelor de excepție în formare.

Elaborarea unei oferte educaționale în conformitate cu standardele naționale și capabilă să promoveze valori europene ca : pluralismul de idei, toleranța etnică și socială, dreptatea și adevărul, constituie o altă prioritate a școlii.

Resursele materiale ale unității școlare

Alcătuită din **113** încăperi și un amfiteatru mare și frumos, școala are o suprafață de studiu de **8.000** de metri pătrați.

Numărul sălilor de clasă - 30;

Colegiul Național Pedagogic « Carol I », dispune de laboratoare și cabinete funcționale pentru anumite discipline: fizică - 1; chimie - 1; biologie - 1; informatică - 4; limbi moderne - 1; muzică - 1.. Laboratoarele de biologie, fizică, geografie și chimie sunt dotate cu câte 20 de calculatoare, toate racordate la internet și câte o tablă multifuncțională (smart table). În total, școala este dotată cu peste 150 de calculatoare, toate beneficiind de legătură la internet.

Elevii își pot aduce contribuția la realizarea unor emisiuni la postul de radio al școlii "Radio Caroliștii".

În incinta școlii există o sală de festivități cu o capacitate de peste 300 de locuri.

Disponem de 4 săli de sport (una de jocuri, una de fitness și una de tenis de masă, precum și o sală nouă cu 150 locuri) și o bază sportivă în aer liber.

Biblioteca școlară este una de excepție fiind dotată peste 30.000 volume, și cu calculatoare conectate la internet fiind una din cele mai mari și frumoase biblioteci de școală din țară.

Noua Școală de Aplicație: a fost inaugurată în 2001, fiind construită cu o finanțare a Băncii Mondiale. Proiectul a costat 140.000 de dolari. Aici se află grădinița și clasele primare, unde fac practica elevii colegiului. Instituția noastră mai cuprinde ciclul gimnazial, liceal, și Facultatea de Științe ale Educației. Aici studiază în jur de 250 de studenți.

Starea clădirilor: Complexul școlar al Colegiului are în alcătuire 7 corpuri de clădiri. S-au efectuat lucrări de consolidare-reabilitare a clădirii și reabilitare a internatului, fiind dotat cu mobilier nou, condițiile de cazare ridicându-se la standarde înalte.

Nivelul de dotare cu resurse educaționale este foarte bun în raport cu ale școlii similare. Școala dispune de peste 150 de calculatoare conectate la internet, table multifuncționale, videoproiectoare, laptopuri, imprimante.

Calitatea managementului școlar

Prioritatea strategiei manageriale la nivelul unității de învățământ este obținerea unui impact pozitiv asupra diferitelor grupuri, asupra comunității locale, ONG-urilor, agenților economici și a altor parteneri direcți sau indirecti implicați în actul educațional.

Formula adoptată va fi cea a

lucrului în echipă în luarea și asumarea deciziilor complexe.

Colaborarea cu managerii celorlalte unități constituie fundamentul dezvoltării instituționale bazate pe schimbul de experiență pozitivă și pe modelele de bună practică.

Dezvoltarea competențelor profesionale se va axa pe: circulația operativă a informațiilor atât ascendent cât și descendent; existența unui feedback permanent la fiecare nivel organizațional; înlăturarea disfuncțiilor de orice natură; situarea intereselor școlii în raport de prioritate, față de alte interese; asumarea deciziilor privind formularea, implementarea și dezvoltarea unor programe pentru creșterea calității actului educațional; construirea unei viziuni globale asupra programelor de perspectivă.

Plecând de la principiul că profesorul este « ofertant de educație » pentru elev, accentul proiectelor școlare

și al programelor din cadrul comisiilor metodice se pune pe o ofertă educațională care urmărește dezvoltarea individuală a elevului. « **Produsul finit** » al educației oferite este un *cetățean european, pregătit pentru competiție profesională și socială cu principii morale sănătoase și cu personalitate bine dezvoltată.*

Dir. adj. prof. Cealîcu Sebastian

La ceas aniversar

În căutarea unui timp...

Reminiscențele și reverberațiile unui timp care ne definește pătrund adânc în toată ființa noastră, cerându-și dreptul la încă o existență. Dar totul nu e decât o copie a unor secvențe care se încapățânează să rămână ancorate într-un timp ce-și refuză reluarea, fiindcă aparțin... trecutului. Nu trebuie să fii vreun filosof, ci doar om, pentru a înțelege că nu te poți bucura decât de clipele care poartă girul întâmplării

prezente și că orice încercare de a reface, de a preschimba, de a retrăi nu rămâne decât un demers palimpsestic.

De nenumărate ori mi-am întors, dacă nu pașii, cel puțin gândurile către un spațiu al rădăcinilor mele, din care îmi nutresc încă seva unei deveniri spirituale: liceul. Și nu e puțin lucru, într-un context existențial în care doar ritmul dinamic pare să facă legea, în care

competiția cu timpul și chiar cu noi înșine a devenit o coordonată.

Aici am învățat că înainte de a îndrăzni să deschid porțile cunoașterii, într-un elan, inițial timid, ulterior acerb, să încep cu mine însămi, asigurându-mi resorturile unui mecanism care să-mi asigure echilibrul și certitudinea. Am învățat că încrederea și ambiția reprezintă apanajul nu doar al unor personaje a căror viață se derulează, stingher, între copertile unei cărți. Am învățat că întotdeauna există oportunitatea de a reține puțin sau mult din tot ce se desfășoară în jurul meu, de a nu ignora ceea ce trăiesc la timp, deși, uneori, această traiectorie nu e tocmai comodă. Privind în oglinda trecutului, nu văd decât urmele unei încercări de a conserva undeva, în adâncul sufletului, momentele care mi-au dat sens. În această incursiune, mai întorc încă o dată gândul limpede, fără orgoliul de a muta piesele unui puzzle viu, spre momentul-reper al existenței mele, spre

oamenii care au reușit să marcheze un contur în unicul desen al vieții: liceul și dascălii mei.

Voi, cei care aveți privilegiul de a pași aici încă nestingheriți, cu bucuria unei deveniri sub semnul unor modele de oameni, nu știți ce înseamnă să te întorci doar gândind!

Prof. Anca Vlaicu
Absolventă 1987

Să dăm cuvântul profilor !

DESPRE GENEROZITATE

Generozitatea este calitate morală ce demonstrează cel mai bine superioritatea unui om. Ea este o componentă de bază a altruismului, fără însă a se reduce sau a se identifica cu acesta.

În Cartea a IV a din „Etica Nicomahică” filosoful antic Aristotel îi acordă un spațiu larg, dar sensul și semnificația pe care le dă el acestei valori umane sunt astăzi inadecvate.

Pentru filosoful grec, generozitatea sau libertatea (elenteriotēs) este virtutea omului liber, spre deosebire de sclav, care în virtutea statutului său juridic privilegiat este obligat să desfășoare acte

și atitudini corespunzătoare acestuia. Ea reprezintă, pentru Aristotel, atitudinea omului liber față de utilizarea bunurilor materiale cu foarte mare larghețe: „omul generos fiind lăudat nu pentru fapte de arme, nici pentru calitățile prin care se distinge omul cumpătat, nici pentru modul său de a judeca ci pentru felul de a oferi și de a primi bunurile materiale, mai ales pentru felul de a oferi”¹.

¹ . Aristotel, *Etica Nicomahică*, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1988, pag. 78.

Incontestabil, un astfel de înțeles al conținutului conceptului de generozitate pare extrem de redus. Este adevărat că Aristotel „deschide” într-un fel sfera conținutului conceptului, considerând că prin această virtute oamenii vin în ajutorul semenilor lor, îndeosebi de dragul realizării binelui și a frumosului moral. Căci actul de a oferi (dărnicia) corespunde înfăptuirii binelui și frumosului, în timp ce faptul de a primi este însoțit de resimțirea binelui sau, oricum, de conștiința că nu comiți ceva urât atunci când primești bunuri pe care alții ți le oferă.

În concepția filosofului grec toate actele umane conforme cu virtutea sunt frumoase și au drept scop frumosul moral și de aceea omul generos va dăruia de dragul frumosului moral și o va face cu dreptate, oferind cui trebuie, și mai ales cât și când trebuie. Oricum, pentru Aristotel, generos este omul care se distinge prin felul de a oferi și de a primi numai bunuri materiale.

Totuși fără să negăm că în sfera conceptului de generozitate intră și actul de a oferi și primi bunuri materiale, adică actul de a dăruia și de a primi daruri, considerăm că această sferă este astăzi mult mai complexă.

Etimologic, termenul de generozitate provine din latinescul „generosus”, care însemna „de rasă nobilă” sau de „un natural nobil” și se pare că a pătruns în limba română prin cuvântul francez „generosite”. Din perspectiva conținutului său, generozitatea este o componentă esențială a altruismului înțeles ca atitudine binevoitoare și dezinteresată manifestată în favoarea cuiva. Fiind un element structural fără de care altruismul nu ar putea să se instituie, generozitatea nu trebuie confundată cu acesta, întrucât ea presupune nu doar simplul act de a dăruia dezinteresat, dar și modalitatea de a dăruia, noblețea sufletească, distincția, tactul, și eleganța ce însoțesc actul dăruirii. Un gest altruist se poate face manifest și fără eleganță sau noblețe sufletească. Generozitatea este însă altruism sub semnul acestora, adică dăruire spre celălalt sau ceilalți, în care umanul din noi vibrează la cote înalte, reprezentând un scop în sine.

Generozitatea implică în mod necondiționat bunătate, indulgență față de semenii și mai ales o profundă înțelegere a problemelor celor din jurul nostru. Ea nu se reduce la simplul act de a dăruia bunuri materiale, căci generos este și cel care „lasă de la el”, adică știe să ierte, chiar și atunci când i-a fost atinsă una din trăsăturile sale umane, pentru a oferi celuilalt recâștigarea speranței, a încrederii în sine sau pentru a anula tensiunea ivită într-o situație anume. Generoși sunt și cei care prin gesturi sau cuvinte alese știu să mulțumească, să-i răsplătească pe cei care, cu eforturi prelungite, i-au ajutat să devină ceea ce sunt, să se „zidească” profesional și civic. Actul de mulțumire venit din partea elevilor sau studenților pentru profesor sau educator la sfârșitul unui perioadă de colaborare este un act de generozitate de mare valoare și încărcătură emoțională, prin care aceștia dau spre cel care le-a dat la rândul său ceva care nu este prin nimic material, dar e mult mai prețuit pentru că acesta contribuie la îmbogățirea lor interioară, sufletească. Acest mod de a dăruia dezinteresat este rodul unei atitudini pozitive față de oameni, cultivată în timp prin educație și mai ales prin acces voit la cultură. Invocându-l pe Heriat care definea cultura ca fiind „*ceea ce rămâne după ce ai uitat tot*”², am traduce această afirmație paradoxală prin aceea că ceea ce rămâne după ce te-ai „împărtășit” din cultură este cizelarea, șlefuirea ta interioară care te face să vibrezi la omul de lângă tine cu intensitate și cu multă înțelegere.

Generozitatea înseamnă sacrificiu de sine și dăruire necondiționată pentru celălalt. În acest sens, cunoscuta eseistă franceză de orientare existențialistă Simone de Beauvoir menționa: „*Iată ce consider eu că înseamnă cu adevărat generozitatea: să dai totul și totuși să ai sentimentul că nu te costă nimic.*”³ Prin urmare, generozitatea este o mână de ajutor întinsă de iubirea necondiționată. Prin cultivarea ei, omul

² Bătlan Ion, *Introducere în istoria și filosofia culturii*, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1995, pag.231.

³ www.intelepciune.ro, citate celebre, maxime, cugetări despre *Generozitate*.

deprinde această calitate morală care devine o trăsătură de caracter. Omul generos este un om distinct care se raportează superior la uman, săvârșind fapte bune <<din respect pentru întreaga umanitate>>, cum se exprima Immanuel Kant.

Generozitatea nu se măsoară în lucruri ci în fapte. Măsura ei sunt faptele impulsionate de nobilul sentiment al respectului și dragostei față de om și de frumusețea relațiilor interumane.

Ca acte opuse generozității am evidențiat meschinăria și avariția. Prin meschinărie înțelegem acele acte îndreptate spre suplinirea unor interese mărunte fără dram de grandoare sau noblețe sufletească, săvârșite din orgoliu personal, rod al unei interiorități sărace, al unei nimicnicii sufletești.

Avariția, analizată și ea pe larg de Aristotel, în lucrarea „Etica Nicomahică”, caracterizează pe omul care nu oferă nimic, ci dimpotrivă, strânge cât mai mult pentru sine. Avarul este un tip lipsit complet de generozitate, egoist până la extrem, care manifestă adversitate și izolare extremă față de semenii săi, iar în setea sa pentru mai mult săvârșește acte nedrepte, imorale caracterizate prin lăcomie, înșelăciune, ticăloșie. Toți cei care primesc de unde nu trebuie, mai mult decât trebuie, suportând dezonoarea de dragul câștigului meschin

sunt încadrabili între avari, tuturor acestora fiindu-le comună cupiditatea.

Ambele atitudini sunt imorale, fiind dăunătoare relațiilor interumane și mediului social în general. De aceea, actul educațional de la orice nivel (familie, școală, comunitate) trebuie să cultive necondiționat spiritul critic față de astfel de manifestări, concomitent cu formarea de convingeri în care generozitatea să devină o atitudine, obiectivată în fapte corespunzătoare ei.

Lipsa generozității are ca sursă intoleranța față de semeni generatoare de invidie și ură, de tensiuni ireconciliabile, de conflicte sociale și războaie care pun în pericol soarta umanității.

Cultivarea generozității la generația tânără este o datorie a oricărui educator și dovada unei autentice concepții umaniste, care consideră educația și cultura ca principale mijloace de menținere a păcii și de apărare a vieții pe planeta noastră.

Prof. Banu Gheorghe

Deutsche Sprichwörter

**Aller Anfang ist schwer.
Außen blank, innen stank.**

Doppelt hält besser.

**Irren ist menschlich.
Durch Schaden wird man klug.
Was nicht ist, kann noch werden.
Sicher ist sicher.**

**Wer A sagt, muss auch B sagen.
Wem nicht zu raten ist, dem ist auch nicht zu helfen.
Ohne Fleiß, kein Preis.**

- ↳ **Orice început e greu.**
- ↳ **Pe dinafară arătos, pe dinăuntru găunos.**
- ↳ **Mai bine să întrecă decât să nu ajungă.**
- ↳ **Omul e supus greșelii.**
- ↳ **Cine păgubește se înțelepțește.**
- ↳ **Nu aduce anul, ce aduce ceasul.**
- ↳ **Ce e sigur, e sigur.**
- ↳ **Cine se prinde în horă, trebuie să joace.**
- ↳ **Cine nu primește sfat, nu e nici de ajutat.**
- ↳ **Nimic nu-i fără osteneală.**

Prof. Alecu Carmen

KARNEVAL, FASTNACHT, FASCHING

Als *Karneval*, *Fastnacht* oder *Fasching* (auch *fünfte Jahreszeit*) bezeichnet man verschiedene *Bräuche*, um die Zeit vor dem *Aschermittwoch* in *Ausgelassenheit*, *Fröhlichkeit* und *überschäumender Lebensfreude* zu feiern.

Diese Bräuche haben sich in den zahlreichen Karnevals-, Fastnachts- und Faschingshochburgen mit spezifischen Eigenarten entwickelt. Ihren Ursprung haben die Bräuche in einer christianisierten Form der heidnischen Winteraustreibung, wobei ein Bezug zur christlichen Fastenzeit entstand

Este un obicei care se prezintă prin atmosferă festivă cu veselie și umor, participanții fiind frecvent mascați și îmbrăcați cu costume festive de carnaval.

Pe valea Rinului în Germania carnavalul începe în Ziua Sf. Martin la data de 11 noiembrie și durează până la Aschermittwoch (latină Cinerum) ziua când după credința creștină Isus a început în deșert postul de 40 de zile, al Pastelui.. Această perioadă poate să difere după regiuni.

Carnavalul este sărbătorit mai intens în: Mittelrhein, Köln, Düsseldorf, Mainz landurile Hessen, Nordrhein-Westfalen, Rheinland-Pfalz.

prof. Carmen Alecu

PROBLEMELE VOCATIVULUI

Studiile actuale de gramatică vizând problema pe care o ridică vocativul, privesc trei aspecte importante: încadrarea în sistemul cazurilor, îndeplinirea funcției de subiect, caracterul actual sau regresiv.

Există opinii conform cărora (Repina, 1974 , p.44 ; apud Osiac,2003,p.210-211) vocativul se dovedește a fi în afara sistemului declinării.

În realitate, vocativul poate fi determinat și poate îndeplini prin determinare funcțiile sintactice de atribut adjectival: *Ce mai faci, **iubite** prietene?* , apozitie denominativă: *Ce mai faci, bade **Ioane**?* și calificativă: *Ioane, **deșteptule**, de ce n-ai venit?* (Șt. Găitănanu, Guțu-Romalo, M. Avram).

O problemă controversată rămâne însă funcția sintactică de subiect. În acest sens, Zdrenghea(1960, p. 494) susține că vocativul poate îndeplini

funcția de subiect al unui imperativ: *Vino, Marine!* și, prin urmare, substantivul nu mai trebuie izolat prin virgulă după regula că subiectul nu se desparte prin virgulă de predicat.

Definițiile sintactice, morfologice și stilistice (Beldescu, 1997; Ciobanu, 2000, p. 110-153) arată clar că virgula nu este un aspect convențional, fiind impusă de condiții obiective.

Definiția fonetică (Dascălu-Jinga, 2001, p. 52) lămurește controversa: virgula marchează pauza necesară între două cuvinte cu intonație diferită. Astfel, vocativul și imperativul creează opoziția descendent-ascendent.

Inerența vocativ-imperativ poate fi susținută prin argumente sintactice și semantice.

Din punct de vedere sintactic, faptul că vocativul și imperativul sunt ambele la persoana a II-a într-un enunț de tipul *Copile, vino!*, este insuficient pentru a justifica interdependența.

Vocativul nu restricționează verbul, de exemplu: *Copilule, vino!*; *Copile, venim la tine!*; *Copile, veniți să vedeți!*. Mai

mult, avem un subiect neexprimat, un subiect inclus.

Însă în enunțul *Copilul vine*, interdependența rezultă din faptul că nu sunt posibile alte enunțuri: **Copilul veniți*. **Copilul venim*.

Din punct de vedere semantic, în enunțul *Copile, vino!* nominalul nu este agentul direct al acțiunii din cauza valorii performative a imperativului: *Copile, vino!* = *Copile (îți spun) vino!*; *Copile, îți ordon să vii!* (Ionescu-Ruxăndoiu, 2003, p. 24-25; Austin, 2003, p. 23-25).

Un alt tip de enunț *Vino tu!* care conține un subiect exprimat, relansează disputa vocativ-nominativ. În realitate, *tu* este în nominativ, demonstrație susținută de proba interdependenței: *Copile, vino (venim, veniți...)*!; *Vino (*venim, *veniți...) tu!* Concluzia este că vocativul izolat prin virgulă de imperativ nu îndeplinește funcția sintactică de subiect. Vocativul alături de imperativ reprezintă la nivelul funcției apelative centrul grupului nominal, respectiv verbal.

Prof. Laura Ștefan

And if...

Și dacă....

de Mihai Eminescu

And if the branches tap my pane
And the poplars whisper nightly.
It is to make me dream again
I hold you to me tightly.

And if the stars shine on the pond
And light its sombre shoal,
It is to quench mind's despond
And load with peace my soul.

And if the clouds their tresses part
And does the moon outblaze,
It is but to remind my heart
I long for you always.

Propusă de Prof. Laura Robe

Radu Gyr – poetul care l-a coborât pe Iisus în celulă

Într-o neistovită căutare pentru o dreaptă cumpănire, încercăm să adresăm operei lui Radu Gyr întrebări pe care nu și le-a putut pune la vremea sa. Numai lectura directă a textului poate preciza adevărul operei, iar poezia lui Radu Gyr rămâne deschisă interpretării, ceea ce poate fi semnul unei fertile consacrarăi.

Fără a tulbura apele istoriei, opera lui Radu Gyr își revendică autoritatea căci opera sa nu e numai artă, ci și adevăr grăit, nu e numai o modalitate de exprimare, ci și de existență. Poezia lui rămâne o realitate majoră peste care nu se poate trece. Prin redescoperirea lui, opera își va găsi o expresie privilegiată în duratăa culturii noastre prin dubla sa valoare, ca document - dosar ale existenței tragice a creatorului - și ca expresie poetică autentică. Restituirea e o compensație a mării absențe...

Poeziile detenției, sâmburi ascunși ai unui măr atins în anumite zone de un rău, de o pată ce macerează coaja, dar nu și pulpa fructului, circulând prin viu grai și publicate postum, au

rodit într-o poetică anticalofilă și anticonvențională tematic și existențial, „sângele temniței” fiind motivul coagulant care-i asigură lui Radu Gyr posteritatea. Prin talentul său real și viguros, Gyr oferă câteva procedee tehnice și motive cu semnificații ample.

Literatura inspirată de detenție este vastă și valoroasă, constituind, dincolo de latura sa documentară, psihologică și politică, un act artistic ce are din pornire șansele autenticității și ale configurării tensiunilor ființei supuse încercărilor. Poezia închisorilor ridică lirismul lui Gyr la o înălțime spirituală și artistică absolut memorabilă. E o față inedită, o combustie lirică intensă, o transfigurare a omului și o acumulare sentențioasă, unde propria existență se află în câteva situații limită, recomandând această etapă a creației lui Gyr ca pe „un versant necunoscut, întregitor, dureros și inegalat al poeziei române.”

Multe versuri din „Sângele temniței” depășesc spiritul comod și utilitar; iată, în Prefață la Cântece din temniță, această răzvrătire de om etern liber, nesupus niciodată împrejurărilor, chiar celor mai vitrege, din închisoare:” Dar, hămesit, sub lacăte, chei și zăvoare/ de tine, sălbatece, viule soare,/ din carne îmi rup, din dogorâta mea smoală,/ aceste cântece în pielea goală/ și-n tine le arunc, în năpraznice amieze/ s-alerge, să tropăie și să necheze,/ Slobode, aspre, neșesălate deloc/ ca niște cârlane fugare în stepe de foc”.

Apariția lui Iisus în celulă nu e simplă nălucire, o febră a imaginației exaltate și biciuite de imagini dureroase, ci o descoperire a libertății spiritului care nu poate fi distrus. „Az’ noapte Iisus mi-a intrat în celulă/ O, ce trist, ce înalt era Christ! / Luna-a intrat după El în celulă/ Si-L făcea mai înalt și mai tist./ Mâinile Lui păreau crini pe morminte,/ ochii adânci ca niște păduri./ Luna- L spoia cu argint pe veșminte,/ argintându-I pe mâini vechi spărturi./ M-am ridicat de sub pătura sură: Doamne, de unde vii/ Din ce veac?”

Universul concentraționar, carcera, spațiul de suferință, dar și de visare sunt descrise de Radu Gyr la un nivel unic în literatură. Avem un calendar al zilelor detenției, o extraordinară surprindere a vitalității primare, la început de primăvară, o insistență pe griul monocord, deprimant al iernii ce aduce teroarea frigului, dar și sărbătoarea Nașterii Domnului, chemând vocile amintirilor, precum și o „sorcovă neagră”, o urare în răspăr, înălțate iconoclast. Celula e o lume mică exercitând o inumană presiune fizică și psihică, ce-și sufocă locatarul: „Celula asta tâlhară/ mă strânge de gât, mă

sugrumă...”; „temniță, temniță, turbată cătea,/ cum ți-ar da foc inima mea”, dornică de nemărginire, de „viața de-afară zăludă”.

Frigul, frica, foamea obsedantă și fierul nemilos pun stăpânire pe întemnițat. Frigul umilește făptura, o constrânge să se întoarcă în mineral: ” Degetele mi se rup cu pocnete seci,/ așchii de stalactită. Peste picioare, / mi-au trecut camioane, tractoare,/ și gleznelor mi-au căzut undeva, într-un beci.// Mi-e frig, mi-e frig (...)/ Sângele scheaună: mi-e frig, mi-e frig/ apoi se scurge jos în ciment...” E o senzație atroce, o reducere la starea primară „ până și lupii urilor mele/ au degerat în zănoagele lor” (Frig) urmărită deliberat de torționari.

Fierul, întruchipat de lacăte, lanțuri, chei, zăvoare, zăbrele, nituri, belciuge, apare drept personificare a nedreptății și durtății, putând fi înfrânt numai de sângele temniței, metaforă coagulantă a cărții, șuvoi ardent al durerilor subterane, „roșu torent”, „din funduri nepământești”, ivit să cotopească „torentul de veninuri amare”, celula poetului. Acest sânge, aflat și el în „cruntă durere”, are forța întunecimilor din care se naște. Va fi valorificat ca un „plâns” în străfundul mormintelor, dar și ca un aprig și halucinant impuls vital „ alteori țipă, sălbatec și crud/ ca o aprigă poftă de viață,/ sau șuieră o ispită răzleață”.

Sângele temniței, ca metaforă arborescentă, radială, înălțată la rang de simbol totalizant, asigură nucleul vizionar, partea de concepție profundă a acestor poeme. Observăm lipsa sentimentului vreunei vinovății, pe care ar ispăși-o poetul în închisoare. El invocă libertatea ca pe o desmărginire a ființei de

carne , o dorește sălbatic, senzual, vrea să o bea cu toate simțurile: „Cumplit te mai vor, Libertate, / poftele mele-ațâțate.../ Din talerul tău cu smaragde fierbinți/ aș îmbuca, mârâind printre dinți...”.

Divinitatea e tratată cu familiaritate; un dialog se înfiripă în *Rugăciunea din celulă*, unde e chemat Dumnezeu să aline chinurile amintirilor, să le șteargă cu Atotputernicia Sa din memoria osânditului, ca un doctor al rănilor trupești și sufletești, blând și milos. Tonul vehement, ironic, iconoclast, lasă loc unui alean istovit, după o zbatere încrâncenată, extraordinar de bine surprinsă în dinamismul său imprevizibil. Imaginile au forță: „Doamne, nici pieptul, nici ochii, nici gura/ nu vor să-i mai rabde pojarul/ mă zvârcolesc ca pe plită țiparul/ atât de cumplită-i arsura/ Seacă-mă, Doamne, de aduceri aminte/ așa cum seci, vara, puhoaiete...”

Uitarea nedreaptă și sporită de vinovăție a coborât peste creația unor poeți români urșiți iadului temniței sau exilului, dar „nu i-a putut da afară din literatură”, căci „Toți vom pleca, dar nimeni nu va spune,/ că nu-și avu în lut un strop de cer.// Și toți vom duce-n noi câte-o minune” (*Nu știm cum o să fie clipa aceea*).

Mântuiți din infern prin poezie, acești oameni lasă posterității o operă a cărei flacără pură va lumina veacurile, mărturie a capacității creatorului de a izbândi în lupta cu stihiiile vieții, căci : „*Înfrânt nu ești atunci când sângeri, nici dacă ochii-n lacrimi ți-s; // adevăratele înfrângeri sunt renunțările la vis...*” (*Indemn la luptă*)

Prof. Drd. Vitan - Matei Kasiana

Coup d'oeil sur les fêtes et les traditions roumaines

Pour la Roumanie, le milieu géographique et social du développement de la création populaire est constitué par les villages situés d'habitude, au long des ruisseaux, dans les vallées des montagnes, là, où les habitants avaient à leur portée la force du bois et le charme des blés.

Ces contrées-ci constituent la source d'une culture spirituelle, par laquelle les Roumains expriment dans des formes vives et originelles la joie de vivre et le désir de liberté. Les hommes ont élevé des maisons en bois sculpté et en pierre polie, maisons défendues par des portes monumentales. Puis, ils ont appris à parer leur chapeau, leur large courroie en cuir (chimir) et leur pantalon paysan (itari) en laine; ils ont appris ensuite à jouer de la flûte de la musette, de la feuille et de l'écaille (solz de peste) des chansons d'amour de peine et de fête. Pour communiquer entre eux, ils ont inventé le cor qui continue à éveiller aujourd'hui même l'écho des montagnes. D'autre part, les femmes ont essayé à embellir leurs maisons des tapis tissés par elles-mêmes et des serviettes, dont les couleurs expriment la sensibilité devant l'harmonie et la variété. En même temps, elles se sont fait des parures: c'est le célèbre costume populaire, preuve de leur bon goût; on y trouve à la fois, le parfum des fleurs, le bleu du ciel et le coloris des plumes d'oiseaux. Et, ensemble, hommes et femmes ils ont inventé toute sorte de danses, où l'on rencontre la souplesse du roseau et l'ondoiement des champs des blés, le frémissement des forêts de chêne et le tumulte des eaux montagnardes, le gémissement des flots de la mer.

Doué d'un véritable talent créateur, le peuple roumain est, des temps anciens, à l'origine de ses traditions, qui ont gardé, au long des siècles, la pureté de l'âme, source de son existence millénaire. Il est à remarquer la structure complexe de ces traditions, l'abondance du mouvement scénique, spectaculaire en même temps, miroir artistique

des certains événements et situations de vie et de travail, elles représentent la quintessence d'une entière spiritualité. Leur déroulement offre le spectacle d'une véritable parade des vêtements traditionnels roumains, qui se distinguent par variété, élégance et délicatesse; ces événements sont l'image artistique d'un procès de production, parfois un culte, un moment crucial dans la vie humaine; ils entraînent souvent toute la communauté, - se transformant dans de larges manifestations spectaculaires – la spiritualité roumaine, fruit et image de l'éternel travail créateur roumain.

Les coutumes annuelles – comme d'ailleurs toute tradition – ne sont pas «figées»; elles se transmettent de père en fils, d'une manière créatrice, remontant loin dans le passé et nourries par les époques de l'évolution des Roumains, fait qui détermine leur intégration dans le présent.

Excepté celles qui ont disparu, grâce aux mutations survenues dans la pensée populaire, certaines continuent à vivre, surtout dans la lignée de l'intensification de leur caractère social, éthique et esthétique.

Le début du printemps est marqué par une complexité de fêtes et traditions, dont la plus pertinente par sa charge affective est celle dédiée au 1er Mars, fête de l'amulette (petit objet attaché à un cordonnet tressé rouge et blanc que l'on offre aux femmes ce jour-là).

Certaines manifestations traditionnelles ont modifié leur fonction magique, insistant sur

celle spectaculaire- esthétique, enrichie par des significations éthico - sociales: l'échange des oeufs décorés de Pâques, ou la danse du «Calus».

On rencontre aussi des traditions qui ont résisté grâce à leur sens éthique. Il s'agit de «L'appel du village» (Strigarea peste sat),- événement qui consiste dans le persiflage de ceux manifestent un comportement douteux par rapport aux normes sociales - ou de celui qu'on appelle «La fraternité» (Insuratirea): c'est l'occasion de s'engager dans une amitié durable.

Les traditions actuelles- anciennes et modernes - constituent le milieu de genèse et de développement de certaines formes nouvelles de folklore. A l'occasion de ces manifestations on a mis en mouvement beaucoup de beaux motifs de la lyrique populaire ; le motif de la liaison homme- nature –amour; on a offert en même temps, des interprétations folkloriques,- témoin d'un nouveau mode de vie et de relations humaines.

Le folklore des coutumes annuelles constitue une vive encyclopédie poétique de l'existence du peuple roumain, dont la valeur est donnée par l'authenticité. C'est une réalité folklorique traditionnelle et contemporaine à la fois. La chanson de la «Femme en haillons» (Paparuda) est authentique si l'on met en rapport avec la coutume au même nom, qui l'a générée, au moment où l'homme était l'esclave de la nature et de plusieurs préjugés.

Par conséquent, ces traditions et leur folklore appartiennent premièrement, à une

époque; ce qui n'a pas de référence à une telle réalité socio-historique, ce qui n'a rien de commun avec l'authenticité.

L'étude du folklore des traditions calendrières offre l'image de la vie populaire sur l'ensemble du pays; mais, entre les frontières du même territoire, on rencontre une variété de manifestations. La Roumanie a le pays du Maramures, le pays des Cris, le pays de l'Olt, de l'Arges. Donc, sauf l'appartenance temporelle, les coutumes représentent une réalité socio- historique d'une certaine région ethnoculturelle ou une variante locale de la réalité généralement nationale, c'est-à-dire elles ont aussi une appartenance spatiale.

Le folklore des traditions reflète les travaux des hommes, leurs pensées, leurs conceptions, leurs désirs. Il réalise le lien des générations ; c'est la source des danses et de la musique roumaine, de la peinture, de la littérature ; c'est la source de l'unité spirituelle du peuple roumain.

Extrait du recueil : “ Fêtes et traditions dans les pays européens d'expression française”

PROF : DORINA CORNEA

N.B. Ces pages ont comme «modèle», l'ouvrage des maris STROE : *Obiceiuri de peste an din județul Argeș* – ED. PARALELA 45, 2005

În spatele șevaletului...

Imaginea unui pictor rămâne în istoria artelor prin creația sa. Amatorul de artă cât și omul obișnuit ar dori să știe câte ceva despre omul din pictor, care de cele mai multe ori a fost neînțeles, respins sau ridiculizat în viață, dar apreciat post-mortem.

Iată câteva întâmplări din viața unor mari artiști care ne dezvăluie oamenii din ei – pasionali, orgolioși, amuzanți sau încrâncenați – reacționând la provocările timpului lor.

1. Paul Cezanne, pictor francez postimpresionist, deschizător de drumuri în arta modernă.

Era cunoscut pentru atitudinea sa de rezistență în fața stilului academic al epocii celui de-al doilea Imperiu și pentru modul nonconformist în care se purta.

Cu toate că el a fost unul dintre apărătorii lui Manet (exponent al impresionismului francez, care a șocat pontifii de la Institutul de Arte Frumoase cu al său „Dejun în iarbă”) în întâlnirile lor particulare îl trata cu ostilitate voit brutală, deoarece stilurile lor de viață erau total diferite.

Cezanne – omul era modest până la neglijență, pe când Manet era tipul filfizonului, îmbrăcat după ultima modă, cu joben și palton, elegant ca un dandy prezent în cafenelele la modă.

Iată una din întâlnirile celor doi la cafeneaua Guerboise, unde se reuneau pictorii noii generații critici de artă, oameni de litere. Sosit printre ultimii s-a oprit în prag și-a ridicat nădragii cu o mișcare din șolduri, de mitocan, și-a potrivit ostentativ brăul său roșu de Salahar, apoi s-a apropiat de mese și a strâns mâinile celor din jur. În cele din urmă s-a proțâpît în fața lui Manet și ridicându-și pălăria i-a zis:

- Nu dau mâna cu dumneavoastră domnu' Manet, că nu m-am spălat de opt zile.

2. Michelangelo Buonarroti – unul dintre marii titani ai Renașterii era recunoscut pentru încăpățânarea cu care își susținea ideile chiar în fața marilor fețe bisericești cu toate că era un credincios fervent.

Se spune că într-una din vizitele papei Paul al III-lea la Capela Sixtină, răbdarea lui Michelangelo față de maestrul de ceremonii al papei (Biagio du Octena) a cedat. Biagio i-a spus papei că personajele nud din „Judecata de Apoi” sunt vrednice să împodobească o sală de baie sau un han fiind atât de necuviincioase încât ar face să roșească până și o casă de desfrâu.

După plecarea celor doi Michelangelo, plin de indignare l-a pictat pe Biagio în Infern, drept Midas, cu un șarpe mare încolăcit în jurul picioarelor și stând în mijlocul unui munte de draci.

Biagio s-a plâns lui Paul al III-lea, care „gustând” răzbunarea lui Michelangelo i-a răspuns:

„Dacă te-ar fi așezat măcar în Purgatoriu aș fi putut face ceva ca să te salvez, dar așa te-a pus în Infern și acolo eu nu pot

avea nici o putere; în Infern nu există nici o izbăvire.”

3. Unul dintre cei mai celebri negustori de tablouri ale pictorilor sfârșitul secolului XIX, Ambrorise Vollard povestește cu amărăciune o scenă dintr-o expoziție:

„Francezii nu înțeleg nimic din pictură. Am asistat odată la o scenă inimaginabilă.

Un bărbat zdravăn înșfăcase de mână o tânără, proptind-o în fața unui tablou de Van Gogh.

„- Ai să stai aici!” strigă el.

„- Nu” gema nenorocita, zbatându-se și încercând să fugă.

M-am apropiat gata să intervin. În clipa aceea am auzit-o însă pe tânăra persoană spunând:

„Să mă silești pe mine, care am luat la pension premiu la desen, să văd așa ceva!... și pe bărbat implacabil, răspunzând crunt: Uită-te! Uită-te la tine! Să-ți fie învățătură de minte ca altădată să te porți mai drăguț cu mine!...”

Prof. Radu Aurora

A sample lexicon of english prepositios

The problem of prepositions, in general, has been the subject of controversy among different grammarians, be they traditional or structuralists. It is according to many people, the most difficult problem for those who want to learn the English language. From the strictly morphological point of view, prepositions are from words, connecting different parts of speech, above all a verb, a noun, a pronoun or an adjective with or pronoun. Syntactically, the prepositions is also a constituent of the noun modifier, adverbial or object which follows it. A semantic approach shows that the polysemy and synonymy of English prepositions is due to the fact that this language is based on an analytical structure, in wich prepositions play an important role.

The sample lexicon has been designed to meet the requirements of Romanian high-school students; its purpose is to help to correct the common mistakes to which foreign learners of English are liable. The commonest uses of the words known as prepositions were collected together in ways which it is hoped will be useful to students, teachers, and, why not, to syllabus-makers and textbook writers.

The uses of each prepositions were divided into Elementary (A), Intermediate (B), and Advanced (C) ones, in accordance with that we consider to be a reasonable classification. Of course, no one classification or order can be considered perfect. Every teacher will have his own ideas on his matter, and there is no harm in

Un lexicon mostră al prepozițiilor englezești

Problema prepoziției în general, a fost subiectul controverselor dintre gramaticieni, fie ei tradiționali sau structuraliști. Conform multor oameni, este cea mai dificilă problemă pentru cei care vor să învețe limba engleză. Din punct de vedere morfologic, prepozițiile sunt cuvinte care leagă diferite părți de vorbire, mai presus de toate un verb, un substantiv, , un pronume sau un adjectiv de un substantiv sau pronume. Din punct de vedere sintactic, prepoziția este de asemenea un constituent al substantivului determinant, complementului circumstanțial sau complementului care îl urmează. O metodă semantică arată că polisemia și sinonimia prepozițiilor englezești se datorează faptului că această limbă se bazează pe o structură analitică, în care prepozițiile joacă un rol important.

Lexiconul mostră a fost desemnat să satisfacă cerințele elevilor de liceu scopul său este sa ajute să corecteze greșelile obișnuite ale celor care sunt obligați să învețe limba engleză. Cele mai comune folosiri ale cuvintelor cunoscute ca prepoziții au fost colecționate împreună în moduri care se speră că sunt folositoare elevilor, profesorilor și de ce nu autorilor de programe și scriitorilor de manuale.

Folosirile fiecărei prepoziții au fost împărțite în elementare(A), medii (B) și avansate (C), în conformitate cu ceea ce noi considerăm că este o clasificare rezonabilă. Bineînțeles, nu poate fi o perfectă clasificare sau ordine. Fiecare profesor va avea propriile lui idei pe această

his altering the order given by us whenever he thinks fit.

For practical reasons, “idioms” consisting of Verb+Preposition (come about; set about something; bring something about) are classified under the preposition concerned, although for teaching purposes, they might well be introduced as variants of the verbs concerned rather than as function of the preposition.

problemă, și nu există nici o problemă dacă schimbă ordinea dată de noi ori de câte ori gândește bine.

Din motive practice, „idiomurile” care constau din verb+prepoziție sunt clasificate sub prepoziția implicată, deși, în scopuri didactice, ele ar putea fi, la fel de bine, introduse ca variante ale verbelor implicate, mai degrabă decât ca funcții ale prepozițiilor.

Prof. Pârșe Camelia

TIMP, NU FI HOINAR !

Oricare dintre noi ar vrea să eternizeze strălucirea și lacrima unei clipe. Dar cum? Prin artă, ar fi o posibilitate. Memoria noastră afectivă ar scotoci prin timp drumuri, chipuri, neliniști, emoții.

Iată, că, într-un scurt interval de timp, se pot produce evenimente sufletești deosebite: acum câteva luni s-au împlinit 25 de ani de la absolvire pentru mine, iar peste câteva luni, fiica mea, Sabina-Ionela Ciobanu, va termina anii de școală pedagogică. Eveniment sufletesc ce aduce unul lângă altul două vise: visul cel tânăr, acela de a pune condeiul în mâna copiilor și de a-i porni pe drumul lui „de ce? – pentru că ...” și visul pângurit, care a văzut generații de școlari cântând în prag „Rămâi cu bine, clasa a IV-a!”

În timpul acesta am clădit destine, am deschis drumuri, am muștrătat părintește și am îndrumat. Am fost aceeași pentru toți. N-am bănuțit că dintre toți copiii, tocmai fiica mea lua aminte cel mai bine la tot ce desfășuram în spațiul personalizat al clasei, ori dincolo de el. Și

uite-așa, patru ani se vor împlini în curând de când este ucenică în Școala Pedagogică a Câmpulungului. Prin ea, am refăcut sentimental și traseul meu, am avut profesori comuni și-am umplut distanța dintre

„pe-atunci” și „acum” cu trudă și emoții comune. Și greșelile pe care le-aș fi făcut eu, atunci ca ucenică în apostolatul școlii, le-a evitat fiica mea. Experiența mea și propria ei experiență iată zestrea pe care am putut eu să i-o ofer ei. Mai departe, va aduna ea însăși suveniruri intelectuale și sufletești, căci drumul prin labirintul copiilor e lung și greu. Dar și fericirea că ai construit destine e fără de margini. Făcând un bilanț, strădaniile multora contribuie la devenirea unui copil. Profesorii mei, anii de practică, dorința personală de a culege roade, talentul pe care l-am înmulțit an de an, toate le-am teaurizat ca să le transmit îmbogățite generațiilor de copii. Mă recunosc în felul lor de a citi imagini, de a socoti, de a descifra, de a realiza nostime și șăgalnice origami și sunt recunoscătoare datului meu existențial că nu am trăit până acum în egocentrismul rece, ci într-o amplă poveste, sublimă, întotdeauna cu un final moralizator – povestea copilului. Mă bucur că am învățat Copilăria de pe aceste locuri – profezez în comuna Ștefan cel Mare – Argeș - să țină creionul cu vârful în albul eternității, cu știință și dăruire. Mă bucur că fiica mea nu va lăsa zborul meu să

obosească. Într-un fel zboară o pasăre spre Tărâmul Făgăduinței, și în altfel este un zbor comun. Să împărtășești păreri, vise, bucurii și necazuri, reușite și nereușite cu propriul tău copil este o fericire de care puține mame au parte.

Stimați profesori care ne-ați îndrumat pe mine, dragi colegi de-ai mei care ați înțeles că duceți fericita povară a apostolatului, frumoși viitori absolvenți, vă doresc tot binele și îndepliniri pe măsura crezului pe care l-ați îmbrățișat.

Dragi viitori absolvenți, n-ați ieșit bine din copilărie și, cu experiența mea vă recomand sincer și călduros, să nu vă grăbiți. Aveți șansa să rămâneți cât mai mult copii. Pășiți cu încredere și dăruire pe drumul spinos

al formării pe care noi-absolvenții de acum un sfert de veac! – l-am netezit, fiecare după priceperea sa. Cereți-ne sprijinul, să ne îndrumăm unii pe alții, cu respect și să conștientizăm că noi avem cheia ce deschide an de an ușa copilăriei de la odaia raiului oprit. Și să nu uităm că amiaza națiunii este după cum sunt zorii când noi pășim în clase, să clădim viitorul...

Învățătoare: Ciobanu Rodica
Școala cu clasele I-VIII
Ștefan cel Mare - Argeș

De la lume adunate

Proverbe

Proverb afgan

- Răbdarea este amară, dar fructele ei sunt dulci.

Proverb african

- Nu te mânia pe Dumnezeu că a creat tigru, mulțumește-i că nu i-a dat aripi.

Proverbe americane

- Poți duce un cal la apă, dar nu-l poți forța să bea.
- Ceapa îi face să plângă chiar și pe moștenitori și pe văduve.
- Bărbatul vânează femeia până când ea îl prinde.

Proverbe arabe

- Grăbește-te să faci bine cât poți, că nu ai puțința să-l faci oricând.
- Pentru a-ți realiza visele, trebuie mai întâi să te trezești.

- Scrie lucrurile rele care ți-au fost făcute pe nisip, iar pe cele bune scrie-le în marmură.
- Ce a trecut a dispărut; ceea ce sperii este absent; doar prezentul este al tău.

Proverbe chinezești

- Nici un lanț nu e mai solid decât veriga lui cea mai slabă.
- Gloria nu este a celor neînvinși, ci a celor care se ridică după fiecare lovitură.
- Chiar și cel mai lung zid începe întotdeauna cu prima cărămidă.
- Când norocul ne surâde, întâlnim prieteni; când este împotriva noastră, întâlnim o femeie frumoasă.
- Ce nu poți evita, acceptă cu plăcere.

Proverbe mongole

- Când apa este prea limpede, acolo nu se găsesc pești; când omul este virtuos, nu are prea mulți prieteni.
- Dacă atunci când construim vom asculta părerile tuturor, acoperișul nu va mai fi pus.
- Nu toți care-ți zâmbesc îți sunt prieteni; nu toți care se supără îți sunt dușmani.

Citate

- ❖ Cuvântul libertate sună atât de frumos, încât nu ne-am putea lipsi de el, chiar dacă ar desemna o eroare. (Goethe)

- ❖ Un om inteligent este acel care știe să fie atât de inteligent încât să poată contracta oameni mai inteligenți decât el.

- ❖ Dacă o societate liberă nu poate să ajute multitudinea săracilor săi, atunci nu va putea scăpa nici pe puținii săi bogați.

- ❖ Succesul are mulți părinți, eșecul este întotdeauna orfan. (John F. Kennedy)

- ❖ Când un neamț se aruncă în oceanul unei fraze, nu-l mai prinzi decât pe malul celălalt, cu verbul în gură! (Mark Twain)

- ❖ Mai bine să fii urât pentru ceea ce ești decât să fii iubit pentru ceea ce nu ești.

- ❖ Toate lucrurile au fost spuse, dar cum nimeni nu ascultă, e nevoie să se spună din nou. (Andre Gide)

- ❖ Totalitatea există chiar dacă-i ruptă în bucăți.
- ❖ Există cel puțin un colț al acestui univers pe care-l poți, cu siguranță, face mai bun; acel colț ești tu însuși.

(Aldous Huxley)

- ❖ Dacă fericirea ajunge sau nu a ajuns până la noi, trebuie să fim pregătiți a o întâmpina.

- ❖ Tăcerea nu este patrimoniul sufletelor vulgare.

(George Eliot)

- ❖ Totul a fost deslușit, mai puțin modalitatea de a trăi!

(Jean-Paul Sartre)

- ❖ Pasiunea rămâne elementul esențial al vieții, dar ca să clădești ce-ți este dat să clădești, e nevoie de o certitudine, și tu mi-o poți da în cuvinte foarte simple.

(Lucian Blaga)

- ❖ Cei care educă copiii bine ar trebui să fie onorați mai mult decât cei care îi fac; pentru că dacă ultimii le dau doar viață, primii le dau arta de a viețui bine.

(Aristotel)

Selecție realizată de prof. *Herișanu Alexandrina*

DICTA CLARA

<p>VADE MECUM</p>	<p>↔</p>	<p>Mergi cu mine. Expresia are sensul de călăuză utilă, care te însoțește la drum spre a te lumina în anumite privințe, aducând precizări indispensabile. Un manual practic și sintetic asupra unui subiect precis, util, într-un anume domeniu.</p>
<p>VIVAT, CRESCAT, FLOREAT !</p>	<p>↔</p>	<p>Să trăiască, să crească, să înflorească! Urare din trecut la recepții importante, diverse solemnități, de obicei în mediul academic sau în cel universitar - urare adresată celui care primea o medalie, un titlu universitar sau academic deosebit, spre exemplu MAGNA CUM LAUDAE etc. În prezent, urarea s-a cam vulgarizat, folosindu-se cu multă bucurie la botezuri sau varii aniversări de familie.</p>
<p>VOX POPULI, VOX DEI</p>	<p>↔</p>	<p>Vocea poporului - vocea lui Dumnezeu. Această cugetare afirmă că adevărul este cel definit de acordul unei mari majorități sau de unanimitatea unei opinii. Aceasta ar presupune ca glasul poporului să fie ascultat la fel ca glasul conducătorilor.</p>
<p>VOX CLAMANTIS IN DESERTO</p>	<p>↔</p>	<p>Vocea celui care striga în pustie. Este răspunsul dat de Ioan Botezătorul celor care îl întrebau în timpul predicilor sale în deșertul Iudeei, dacă este Mesia, Ilie sau vreun alt profet. Răspunsul său a fost: "Iată glasul celui care strigă în pustie. Pregătiți calea Domnului, neteziți-I căările". Trecerea timpului a dat expresiei un sens comun, referindu-se la cineva care se obosește predicând zadarnic, fără a fi ascultat, la cei care își revendică anumite drepturi, fără a obține satisfacția cuvenită sau dorită, la cei care protestează pașnic, dar inutil pentru o cauză justă. Este greșit deci, să se spună despre cineva care nu este ascultat că predică în pustie, numai pentru că mesajul său nu este înțeles sau urmat.</p>
<p>TIMEO DANAOS ET DONA FERENTES</p>	<p>↔</p>	<p>Mă tem de greci chiar și când aduc daruri. Deși poetul latin Vergilius se referea în mod expres la greci, cărora nu este cazul să le dai multa crezare, expresia este folosită și utilă ori de câte ori dorim să ne exprimăm îndoiala față de o acțiune generoasă făcută fără motiv aparent, dar care se presupune că ascunde un interes și care ne va dăuna.</p>

Selecție realizată de Vasile Cristina Adriana după Venera D. Staia

ÎNCERCĂRI LITERARE

Dacă am mai avea o secundă ...

Dacă noi
am mai avea o fărâmbă
din secunda ce-am risipit-o ,
ne-ar ajunge
să reclădim tihna începutului .
Dar noi
nu mai avem nici ceasornic ,
secundele s-au zdruncinat de podeaua timpului
și azi rătăcim
într-o clepsidră opacă
numită uitare .

Un bilet – dus

Aștept ploaia .
Vine cu trenul
taman de la capătul nopții .
E prea târziu
ca să mai spele
sângele solar scurs pe caldarâmul
orașului medieval ,
din venele mele mușcate de iubire .
S-ar putea să ațipesc până atunci
cu vreo carte închisă pe piept ,
cu gol în vise ,
cu gleznelor biciuite
de măcănișul deziluziilor
prin care m-ai târât
toată ziua .
Aștept ploaia .
Cu care tren o veni ?
Trebuia totuși să-mi fi procurat
biletul spre tine .

E toamnă iar ...

Și iarăși e toamnă
la poarta sufletului meu .
Un câine mare , negru
drumul spre mine ți-l oprește .
E toamnă
și frunzele se fac ,
în moartea spre pământ
un clopot de aramă .
De unde să știi
că și eu am căzut
pe un covor uzat de vise ?
Și cum , și cum să afli
că mi-e atât de somn
în timpul dintre două secunde .
Și iarăși e toamnă .
Pe prispa inimii mele
copacii sunt goi ...

*Ciobanu Sabina
Clasa a XII-a B*

Toamna

În sfârșit te-am regăsit,
Zână a toamnei cu chipul neumbrit
Caleașca ta de smaralde albastrui
Încă mai zboară pe deasupra pământului.

Tu ai potolit razele fierbinți ale astrului ceresc
Aducând cu tine perle de marmură albicioasă,
Iar soarele s-a supărat pe luminosul chip
îngeresc
Nemaivrând să-și arate fața sa luminoasă.
Odată cu tine pe azuriul cer pastelat
Au apărut câțiva corbi și-un stol de păsări
călătoare,
Ce se-ascund după un nor în alb veșmânt
îmbrăcat
Vrând să zboare nevăzuți spre ținuturile Asiei
măgulitoare.
Frunzele roșcate de crengi se dezlipesc,
Cu firul ierbii cel plăpând și uscat ele vorbesc
Despre zilele de vară cu cer albastru își
amintesc,
Dar ce păcat... acele zile nu se mai găsesc.

Pârșan Geanina Lavinia
Clasa a V-a B

Zile de toamnă

Se aude ceva venind din departare...
Cine să fie oare?
E-un vânt, o adiere
Cine poate să-și dea o părere?

Am găsit! E-un anotimp.
Unul dulce și ploios
Vesel, harnic și duios
Cu legume și cu fructe
Și cu stoluri multe, multe...

Este Toamna cea bogată
De toata natura lăudată.

Diana Ionela Stana
Clasa a V-a B

Copilăria

Copilăria-i o poveste
Ce te cuprinde și apoi te lasă.
Ajungi bătrân și zici c-a fost
frumoasă
A fost atunci, azi nu mai este.

Învață să-ți trăiești copilăria
Căci ea se duce așa rapid,
De n-ai să poți să zici c-a fost
frumoasă,
Când s-a pierdut în infinit.

Diana Ionela Stana
Clasa a V-a B

Fără răspuns

În visul meu...
Te chem,
Dar nu apari!
Te strig cu toată puterea.
Nu-mi răspunzi, dar
sper!
Te vreau lângă mine...
Păcat că nu ești
aici, dar te aștept cu
nerabdare!
Te simt...
Dar nu știu ce!
Poate durerea din sufletul
meu.
Mi-e dor...
Și dorul parcă
devine tot mai nebun!
Te iubesc, e tot ce pot să-ți
spun!
Dar tu iar taci!
Totul în
visul meu...

Nicoleta Niță
Clasa a XII-a

Târziu...

Târziu...
 Când gândul meu e îndreptat spre tine
 Și focul greu mocnind purtat de vânt,
 Aștept...
 Când seara mă apasă așteptând,
 Să apari în visele durerii, tu, la mine!
 Visez...
 Când norii mă afundă-ceață
 Și soarta mă cheama dur spre tine,
 Zâmbesc...
 Când plânsul nu-mi oferă o nouă față
 Și sterg c-o mână, roua din privire.
 Plâng...
 Când dureros o frunză pleacă
 Și uitarea o străbate,
 Când ochiul geana își apleacă,
 Și zâmbetul, cu dragoste răzbate.
 Trăiesc...
 Când viața mi se pare un cuvânt
 Și absolut cuvânt neînțeles
 Alerg...
 Când soarta mă doboară la pământ
 Și când din ea nimic n-am de ales.

Un vis. Atât ...

În liniștea surdă de noapte
 Aud nedeslușite șoapte.
 Cu ochii plini de viitor
 Prin umbra unui tainic dor
 Din vis în vis eu zbor.
 Șoapta plină de iubire
 Îmi pătrunde în privire.
 Inima îmi e deschisă
 Spre o lume moartă-nchisă.
 Aș dori s-o pot schimba...
 O lume mai frumoasa eu aș crea.
 Și roaiele de lacrimi le-aș arunca-n mare
 Și aș îngropa ura în depărtare.
 Dar liniștea surdă de noapte
 Se sfârșește cu acele șoapte.
 Întunericul în vise mi se arată
 Și-mi spulberă lumea-mi mult visată.
 Sufletu-mi rămâne trist și mohorât
 Pentru c-a fost un vis urât.

Suflet rătăcit

Dă-mi mie raza din cuvânt
 Și cântă-mi privirea de amar.
 M-aplec și strang o mână de
 pământ
 Și îl arunc cu teama mea pe jar.

Sunt suflet în suflet de cer,
 M-am răsărit și sunt pierdut,
 Mi-e frig, n-am haine, e ger
 Și-am o misiune de înger.

Sunt condamnat să duc spre Rai,
 Duhuri ce au fost odată în viață
 Sub cântec și fior de nai,
 Să nu se mai întoarcă niciodată...

Plutesc pe leagănul de lună,
 Aștept să sune timpul nopții
 Și să mă cheme lângă pat o mână
 Să mai sorbim ultimul strop al
 vieții!

***Ana-Maria Popescu
 Clasa a X-a A***

Mă doare timpul

Arde și ultimul val din marea timpului .
 arde clipa și-ngheață marginile infinitului.
 Se-ascunde soarele după perdeaua nopții,
 Și mă cuprinde singurătatea.
 Vreau să fug,
 Dar noaptea mă-neacă-n tăcere...
 îmi arde dorințele, îmi arde ființa,
 îmi fură puterea, îmi neagă voința.
 TIMPUL- o mare de valuri ce-mi arde
 Clipa, puterea și visele-mi oarbe.

***Cojocar Ana
 Clasa a IX-a A***

Ultima noapte din zi

E o noapte grea, din multele pe care le-am
împărțit .
Ecoul clipelor cu tine, amplificat ca într-o pădure
pustie, îmi îngheață fiecare răsufare.
Victima, într-un război fără rost, un viu frumos
m-ai aruncat,
Într-un cavou adânc, într-un sicriu vopsit de
amintirile cu tine.

Râuri întoarse, mi-aduc doar ploii ce îmi cad pe
mormântul dezgolit,
Cadavru învechit mă simt acum în tristul răsărit
Prizonier în cimitir, mă simt ca un mort în chin,
Sunt îmbătat cu propriul sânge, scaldat în al tău
venin

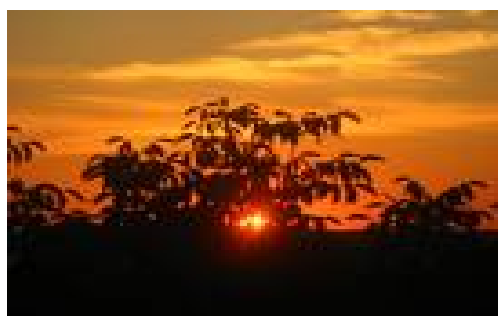
Mă vezi, dar printre nori întunecați de ură.
Un zâmbet fals, reușit, crezi că ai acum pe gură.
De ce vrei să mă minți mereu,
Când tu mă simți pe cer, eclipsa din soarele tău.

Stea în zi cu soare

Din vis , furtună m-a trezit în trist coșmar
Ploaie , lacrimile-mi curg în mare , în nori de gheață , în
soare
Erai un tunet , fals din fulger ce în ochi de orb se stinge
amar ,

O mască de copil erai , trist , de frică-n beznă crudă .
Un soare parcă mă simțai în ochii înghețați de atâta
ură .
Potop cu picături de sânge din mine ai făcut să creadă ,
Ai greșit machiajul , ce-a făcut să mă doară .

Gheorghe Alin-Nicu
Clasa a XII-a B

Reflecții

Prietenia

Prietenia este sentimentul care se obține cel mai greu într-o relație umană. Prietenia nu se cere, ci se câștigă. Prietenia se bazează pe încredere și loialitate, presupune încredere și dăruire. Ajutorul într-o prietenie vine din iubire, nu din obligație. Dacă te gândești la consecințe, înainte sau după, nu te poți numi prieten. Când face un lucru, prietenul îl face până la capăt, din plăcere, din dorința de a-l ajuta pe celălalt.

Dacă faptele tale te vor face mai târziu să regreti sau să ai o oarecare nemulțumire, înseamnă că există ceva care a generat această stare. Ceva a mers greșit și trebuie identificat apoi reparat pentru ca prietenia să continue. Prietenia presupune risc, iar prietenul trebuie să-și asume acest risc . Nu degeaba se spune : „ Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște”.

Să fii în stare să te dai pentru celălalt, să te pui în pielea lui. Pentru asta nu-ți trebuie carte și cultură, ci numai suflet. Să împarți ultimul zâmbet sau ultima lacrimă, să împarți orice, absolut orice fără să aștepti nimic în schimb ; în aceste lucruri este cuprinsă omenia. Iar din această omenie se naște adevărata prietenie de care am vorbit până acum. În zadar vorbești despre prietenie, dacă nu știi nimic despre omenie. Vorbesc despre omenie pentru că îmi pare cel mai frumos lucru care se întâmplă între oameni. Când reușești să clădești o prietenie (și prin asta înțeleg să accepți orice defect și orice calitate) , mă gândesc că reușești să te cunoști mult mai bine decât dacă ai reuși prin propriile forțe.

O prietenie sinceră, severă, fără mofturi, fără ifose sau menajamente, o prietenie intransigentă, dar cu posibilitatea de a-l înțelege pe celălalt. Cred că aceasta este o adevărata prietenie.

Când viața ți se pare grea
Și dacă vrei să izbutești,
Trei lucruri trebuie să folosești :
Să uiți, să lupți și să iubești.

Adevăratele dureri sunt cele pe care le duci în tăcere și de care nu vrei să fii mângâiat și nici compătimit.

E trist să mergi în viață
Cu inima pustie
E trist să suferi în tăcere
Și nimeni să nu știe.

Târziu...
Când totul trece,
Această mică amintire îți va șopti : „Nu mă uita .”

Cojocaru Ana
Clasa a IX-a A

VIAȚA CA O LUPTĂ

Fiecare avem un vis. La chemarea lui îți ei zborul și te duci în largul lumii.

Trec ani, trec decenii, uneori se duce viața până s-o vezi împlinită.

Dar vine un ceas când, fără să știi cum, te pomenești privind în propriul suflet, aplecată asupra propriei vieți. Oare așa am năzuit să fiu? Oare așa am dorit să mă arăt lumii prin faptele mele?

Și poate avem un asemenea moment când trebuie să ne îndemnăm, să ne întoarcem din când în când privirea asupra propriului suflet, să ne aplecăm asupra propriei vieți. Fiecărui om i-a fost dată o viață pe care trebuie s-o trăiască.

Cuprinsul ei este plin de durere, ură, minciună, dar ea ne oferă și momente plăcute, fapt ce ne ajută să luptăm.

Viața este o luptă. Trebuie să învățăm să luptăm cu neputința, cu inerția spirituală. Numai astfel vom avea în față perspectiva devenirii, șansa unor mari realizări.

Trebuie să cutezăm, să nu ne fie teamă de necazuri, de barierele pe care le întâlnim la fiecare pas. Da! Ne dăm seama că viața-i o luptă continuă. Unii devin fericiți mai devreme, alții ,mai târziu. Ea este un univers de surprize mai mult sau mai puțin plăcute. Trebuie să ne prețuim existența, dar valoarea ei nu constă în bunăstare sau în cunoștințe, ci în aprecierea lumii, a existenței și a sinelui „ Viața e prea scurtă ca să o trăiești în amănunte”, căci, privită

la începutul ei, ne pare infinit de lungă, iar de la sfârșit - foarte scurtă.

Trăiesc cu adevărat doar cei care luptă, cei care au o iubire mare sau o activitate captivantă. Trebuie să facem ceea ce ne reușește cel mai bine. „Prin ea însăși viața noastră nu constă nimic, valoarea ei depinde de binele pe care izbutim să-l săvârșim în cele câteva crâmpie de trecere prin infinit” afirmă Jean- Jacques Rousseau.

Sunt zile chinuitoare, nopți nedormite, seri obscure și dimineți dureroase, fie când vrei să te refugiezi într-o clipă de liniște, să afli un sens al acestei întrebătoare existențe, fie să evadezi din aceste lungi clipe de tristețe. Oricât de greu ți-ar fi încerci să ții pasul cu ritmul vieții: aceleași obligații, aceeași rutină deprimată. Zâmbești deși în suflet ți-e război, vorbești cu limba zăvorâtă, iubești cu inima împietrită și te consolezi cu gândul că **așa mi-e scris mie...** Când visele devin realitate doar în poveștile ce nici copiii nu le mai citesc, când buzunarul e flămând, mintea e obscură și vorba e venin... când o fărâma de fericire constă mai mult decât propriul nume... când somnul e refugiu, iar viața e coșmar, când dragostea-i un lux, dar pâinea e mai scumpă, poți lupta pentru pace, când pacea se cucerește prin sânge? Poți lupta pentru adevăr, când minciuna se vinde ca pâinea caldă? Poți lupta pentru libertate, când stai cu cătușe la mâini? Ori mai poți lupta pentru tine, pentru principii și valori, scopuri și visuri, dragoste și credință, când somnul te doboară, creierul te doare și pana refuză să mai scrie?

Când disperarea cade în nepăsare, ești obosit și vrei să te simți mai bine, indiferent ce va fi mâine.

Așa e viața, așa ești tu, mâine va fi o zi sau poate nu...Dar

Iubire! Credință! Speranță!

În suflet de-a pururea să fie,

Căci fără de ele viața

E tristă și veșnic pustie!

Alina Plămădeală
Clasa a IX-a A

PAȘI DE BOBOC

Mi-aduc aminte cu multă nostalgie de una dintre cele mai frumoase toamne din viața mea: cea care mi-a oferit bucuria de a păși într-o lume total nouă: cea de liceu.

Au trecut câteva săptămâni de atunci, dar totuși amintirea acelei prime zile de boboc va rămâne în mintea, inima și sufletul meu ca o flacără veșnic vie.

Eram așa de nerăbdătoare și de bucurioasă încât parcă pășeam pe un tărâm de basm în care prezența regelui Carol I mă îndemna să intru cât mai repede acolo. Mă îndreptam spre școală cu multă mândrie, dar și cu mari emoții. M-am uitat în jur și am văzut o mulțime de copii care așteptau același lucru ca și mine: să meargă în clasa care avea să fie martora tuturor întâmplărilor din viața de liceu. După ce am trecut pragul acesteia, am avut impresia că pășesc în sala de bal a celui mai mare și mai frumos palat: geamurile străluceau asemenea cristalelor, iar băncile frumos rânduite mă chemau la ele.

Cu o voce blândă și căldură în privire, am fost întâmpinați de domnul diriginte. Eram fascinată de ceea ce se întâmpla în jurul meu și așteptam să văd ce va urma. Trăiam pentru întâia dată acest sentiment de boboc și priveam cu nesaț la tot ceea ce mă înconjura. În scurt timp, s-a așternut liniștea. Ne-au fost prezentate noul program școlar și de asemenea liceul care ascunde în zidurile sale o parte a istoriei române.

Eram foarte încântată de acest univers nou în care mă aflam. Afara, natura părea că se bucura și ea de prima zi de școală. Deodată, am auzit un sunet pătrunzător și am aflat cu o oarecare tristețe că această zi era pe sfârșit. Mi-am luat rămas-bun și am părăsit curtea școlii, dar după câțiva pași mi-am întors privirea spre aceasta clădire care mă ocrotea și pe care o îndrăgeam deja.

Amintirea acestei zile îmi aduce întotdeauna zâmbetul pe buze și mă face să retrăiesc acele momente de neuitat.

Școala trebuie să te învețe a fi propriul tău dascăl, cel mai bun și cel mai aspru.

Goicea Raluca
Clasa a IX-a A

UN NOU ÎNCEPUT

A sosit și ziua mult așteptată de către liceeni, mai ales de către boboci.

Primii pași în curtea școlii, au fost un nou început și o senzație uimitoare, desprinsă parcă din cele mai frumoase cărți de basm.

Tinerii boboci, făceau cunoștință între ei, dar mulți se cunoșteau.

Domnul director ne-a încurajat, iar apoi ne-a îndrumat spre clasele în care ne vom petrece cei mai frumoși patru ani din viața unui om. Când am pășit prima oară după o pauză de trei luni pe coridorul Colegiului Pedagogic "Carol I" m-a cuprins un fior care nu îmi dădea pace. Școala în care am învățat patru ani mi se părea cea mai frumoasă școală, asemenea unei a doua case.

Când am intrat în clasă am simțit că înfloresc. Domnul diriginte mi-a dat încredere atât mie cât și colegilor mei, și ne-a făcut să ne dorim să începem orele cât mai repede...

După ce mi-am cunoscut colegii, mă simțeam ca în familie.

Când am ajuns acasă, abia așteptam să începă o nouă zi ca să îmi întâlnesc cel mai bun prieten...catalogul...

Apusul soarelui m-a făcut să înțeleg că cea mai frumoasă zi din viața mea s-a sfârșit...iar răsăritul de a doua zi marchează un nou început...plin de peripeții, distracții și învățătură.

Sunt sigură că o să fie cei mai frumoși ani din viața mea, mă simțeam ca în filmul "LICEENII".

Marin Raluca
Clasa a IX-a A

Perle ale elevilor din lucrările de bacalaureat și teze

- Struțul bagă capul în nisip când e pericol că acolo are el ouăle și să-și ia rămas bun de la ele.
- Deși pierde lupta, țăranii lui Rebreanu au unele mici satisfacții cum ar fi: uciderea boierului Iuga, arderea conacelor, etc.
- Meritul principal al lui Geo Bogza este că el însuși este martor la ceea ce vede.
- Ionel s-a urcat pe un cal, a pus toba de gât și goarna la gura; cu o mână bătea toba, cu cealaltă sufla cât putea în goarnă.
- Principiul soneriei este că apeși afară și se aude înăuntru.
- Din cauza condițiilor grele, Eminescu a murit de foame toată viața.
- Datorită faptului că Lăpușneanu chinuia pe boieri tăindu-le nasul, urechile, mâinile etc., el le a devenit antipatic acestora.
- Lăpușneanu era un tiran care găsea plăcere în schingiuri adică avea cruzime statică.
- Felix și Otilia fiind lipsiți de dragoste paternă și-o acordau reciproc.
- Conflictul nuvelei se termină la început cu moartea eroului.
- Văzând-o singură pe drum pe Vitoria, țăranul a avut impresia că e nemăritată și s-a comportat în consecință.
- În codru, acolo unde românul și-a aflat totdeauna un sprijin, își va găsi și tânăra fată fragii și căpșunile ei.
- La nunta lui Calin, popa este un bondar leneș și gras care nu-i mai tace gura cântând cântece lăutărești.
- Estuarul este o pâlnie care se bagă pe gura unui râu ca să se lărgească.
- Eminescu arată că fonfii, flecarii și gușații se adunau în sfatul țării să-și satisfacă nevoile.
- Abia atunci îndrăgostitul văzu ce scrie pe geamul cunoscutei florării: "Flori".
- În "Pastel" vedem o bătrâna care aleargă agale prin liniștea nopții cu tăciuni aprinși în mână.

Culese de prof. Alina Herișanu

Perle ale elevilor

- Metoda folosită de Ion pentru a pune mâna pe pământurile Anei este însărcinarea.
- Versul „De la străbunii mei până la tine” explică distanța în kilometri care există între poet și rudele sale care trăiau undeva la țară.
- La începutul fiecărei poezii eminesciene stă plantat câte un tei mai gros sau mai subțire în funcție de câte strofe are poezia.
- Rebreanu ne înfățișează în „Pădurea Spânzuraților” o pădure plină cu pomi în care spânzurații țin loc de crengi.
- După moartea părinților săi, Creangă și-a continuat viața în continuare până în ultimii ani ai vieții lui.
- Polițistul Pripanda vorbește numai cu perle.
- Toate personajele din „O scrisoare pierdută” sunt lipsite de incultură.
- Pe aeroportul Otopeni se luptau nemții cu americanii, iar românii trăgeau cu succes, când în unii, când în alții.

Culese de Nicoleta Niță
Clasa a XII-a B

- Avem un triunghi cu două laturi.
- În ce lună suntem azi?
- Din motivul lipsei de bani și pentru că Veronica îi făcea fițe, Eminescu intră într-o perioadă pe care mi-e rușine s-o spun...
- Tu ai design de șoșoni din ăia de care purtau babele la cimitir.
- Ca să spun lecția, trebuie să dau un search la creier și nu merge.
- Aici se aburește niște socoteli.
- Se dă bacul anul ăsta și pentru vite?
- Cea de-a doua fază a creației lui Eminescu s-a deosebit de prima și de următoarea după aceasta.
- Poezia „Umbra lui Mircea” ne prezintă un dialog între două ființe dintre care unul tace.
- În primăvara lui 101-102 Decebal a trecut Dunărea pe un pod de gheață.
- Volumul corpului se scoate din apă.

Ana-Maria Dumitrache
Clasa a XII-a B

Perle ale profilor

- Dacă aveți ceva de spus, spuneți, dar fără să vorbiți.
- Despre daci vom discuta și data trecută.
- Ridică-te în două grisine.
- Îmi vorbești trei cuvinte și îmi spui patru prostii.
- Cred că îți sună a pagubă la tine în bancă.
- 1 iunie este Ziua Internațională a Copilului Handicapat.

Ana-Maria Dumitrache
Clasa a XII-a B